

IZBOR
NEOBJAVLJENE KOMUNIKACIJSKE POEZIJE IZ
VARIA DALMATICA

Priredio Neven Jovanović

1.

Varia Dalmatica (= VD) f. 8v.

Iacobus Grauisius Musam alloquitur

Ibis, Calliope, gradu citato
Velox ad dominum meum benignum
Et reddes placido et uenustulo ore
Haec: »Tranquille, precor, tui Grauisi
Carmen non lepidum, quod absque lege 5
Fatur, suscipias, et hoc putabis
Pignus perpetuum esse ueri amoris.
Certo est, crede, Grauisius misellus
Sed uult, polliceor, tuum uocari
Semper mancipiumque seruulumque 10
Post lectos cineres suumque funus.«

Jakov Gravizij govori Muzi

Pođi, Kaliopo, brzim hodom,
hitro mojemu dobrom gospodaru
i vedra i ljubazna lica poruči
ovo: »Trankvile, molim te, svoga Gravizija
pjesmu nesklapnu, bez pravila 5
izrečenu, prihvati, i smatraj je
zalogom trajne iskrene ljubavi.
Svakako, vjeruj, bijedan je Gravizij,
ali se želi, jamčim, smatrati tvojim

vječnim i slugom i robom 10
i kad se pretvori u prah, i kad ga zadesi smrt.«

2.

VD f. 8v.

Sapienti ac prudenti domino Tranquillo Andreis

Cum sis cognitus omnibus poetis,
Cum candor tuus aetheremque pulset
Et uirtutibus impleas utranque
Sedem solis, honore dignus extas
Quo iam grandiloqui tulere uates 5
Ad caelum proceresque ducesque sacros.
Quapropter Maro doctus est ciendus
Qui dotes referat tuas paremque
Te reddat superis Iouique magno,
Qui te millibus efferat libellis. 10
Ninitur tenuis Camena nostra
Splendorem titulis tuis parere
(Quamuis non egeat nitore Phoebus)
Vt debere putes tuae Mineruae
Vates quoslibet, o poeta summe, 15
Cui sint Nestorei dies et anni.

Mudrome i razboritom gospodinu Trankvilu Andreisu

Kad te znaju pjesnici svi,
kad tvoj sjaj dotiče eter
i vrlinama ispunjaš oba
kraja sunčeva puta, dostojan si časti
kojom su već poete silni na riječima 5
u nebo uzdigli prvake i svete vođe.
Stoga bi trebalo zvati učenog Vergila
da govori o tvojemu daru, i da te učini
jednakim višnjima i velikom Jupiteru,
da te proslavi u tisuću knjiga. 10
skromna se moja Muza trudi
stvoriti sjaj za naslove tvoje
(mada za Feba ne treba sjaja)
kao što treba, to znaj, za tvoju Minervu
poeta činiti svaki, o najveći pjesniče, 15
živio ti dana i godina poput Nestora.

3.*VD ff. 57v–58r.***In reuerendissimi patris Hieronymi Mazzarelli, patricii Traguriensis Nonaque abbatis et episcopi de Christi ecclesia longe merentissimi, obitum. Sebastianus Mladineus. Octoastichon**

Hanc urge lachrymis, o Nona, tepentibus urnam;
 Frigida pastoris nam tegit ossa tui.
 Qui decus eximium Traguri, qui splendor auitae
 Gentis erat nec non totius Illyrici,
 Virtutum antistes, Christi germana propago 5
 Et mitratorum gloria multa patrum.
 Ergo sydereas animus penetrauit ad oras
 Illius at cineres hospes Iader habet.

U smrt prepoštovanoga oca Jerolima Mazzarellija, trogirskoga patricija, ninskoga opata i biskupa, iznimno zaslužnoga za Crkvu Kristovu. Sabo Mladinić. Osmerostih

Suzama toplim, Nine, oblij ovu urnu
 jer ona krije hladne kosti pastira tvoga.
 Bio je on krasan ures Trogira, sjaj djedovske
 loze kao i čitava Ilirika,
 prvak u vrlinama, vjeran izdanak Kristov 5
 i silna slava očeva u mitrama.
 Stoga je njegov duh prodro do zvjezdanih obala,
 a pepeo čuva domaćin Zadar.

4.*VD f. 59r.***In obitum nobilissimae matronae Helenae Luciae eius affinis Valerius Mazzarellus**

Virtute insignes potuit quae uincere matres
 Quas celebrat scriptis Martia Roma suis,
 HELENA, terrenae deponens pondera molis,
 LVCIA caelicolum lucida regna tenet.

U smrt plemenite gospe Helene Lucić, njezin rođak Valerij Mazzarelli

Vrlinom ona je mogla pobijediti dične majke
 koje knjigama svojim slavi ratnički Rim;

Helena, odloživši teret zemne težine,
Lucija prebiva u svijetlom kraljevstvu žitelja nebeskih.¹

5.

VD ff. 59r–59v.

In obitum nobilissimae matronae Helene Luciae. Marinus Statilius

LVCIA, magnifica Sici de stirpe creata,
Clara quidem patria, sed clarior arte Mineruae,
Matronas inter merito sibi uinxit honores
Haec quoniam uitam innocuam mentemque carentem
Labe nigra uiuens, moritura tempore nullo, 5
Duxerat; inuidia Parcarum et mortis iniquae
Clauditur hoc tumulo praeduro marmore tecta.
Mirandum non est quia mors mortalibus aegris
Haud unquam parcens sceua metit omnia falce.
Falce sua Andromache periit, bene fida marito 10
Penelope, et tu, conspicuae Lucretia fama,
Quaeque pudicitie normam memoranda reliquit
Porcia lethiferos absorbens faucibus igneis.
Omnibus aequalis sed non est funeris hora.
Namque harum tantum uolitat per secula nomen; 15
Caelestes colit illa locos et spiritus aura
Vescitur aetherea uenerandaque numina prae se
Omnipotentis habet fruiturque beata quiete.

U smrt plemenite gospe Helene Lucić, Marin Statilić

Lucija, rodod od dične šibenske loze,
slavna podrijetlom, no slavnija umijećem Minerve,
među matronama sebi je opravdano časti pribavila,
jer život je provela ne škodeći nikome, uma slobodna
od crne ljage, da ne umre nikad; 5
zavišću Parka i nepravedne smrti
ovaj je zatvori grob, i tvrdi je mramor pokri.
Čuđenju nema mjesta, jer smrt jadne smrtnike
ne štedi nikad, surovim srpom sve kosi.
Od njena srpa postrada Andromaha, mužu svom vjerna 10

¹Upozoravam na kombinaciju aliteracija i igre riječi (neprevodive na hrvatski: »Lucia« je predstavljeno kao da ima etimološke veze s »lucida regna«, »svijetlo kraljevstvo«) u posljednjem stihu.

Penelopa, pa i ti, Lukrecijo neumrle slave,
 i ona što nam daje nezaboravnu mjeru čednosti,
 Porcija, koja proguta smrtonosni oganj.
 Ali nije svima jednak smrtni čas;
 jer slava svih ovih leti tek vremenitim vjekovima, 15
 a naša matrona nastava nebeska mjesta, i napaja duh
 eterskim vjetrom, pred sobom vidi divotnu osobu
 Svemoćnoga, i uživa mir blaženstva.

6.

VD f. 59v.

**Ad dominum Valerium Mazzarellum in Ioannis Lucari obitum.
 Pridoevius**

Defleo dum tristis lacrymoso lumine nati,
 Francisce, o nimium funera amara tui,
 Nescio quis, fateor, suavi modulamine dulces
 Ad vada Parnasi fundit abunde sonos.
 Num Verona uirum, Venusina urbs, Corduba, Sulmo, 5
 Smyrna, Ocnus, Thebae, aut Bilbilis, Ascra dedit?
 Non, sed Tragurium quo gaudet quoque reudent
 Vno eodem quae olim tecta Dioclis erant.
 Quis tandem? Nescis an? Fronte VALERIVS is, quo
 Aurea sublimi sidera utrunque ferit, 10
 MAZZARELLORVM generoso sanguine cretus,
 Virtute insignis, clarus et eloquio.²

Gospodinu Valeriju Mazzarelliju u smrt Ivana Lukarevića. Pridojević

Dok oplakujem, tužan, suznim okom,
 Frane, sina tvoga odviše gorke smrt,
 netko, moram reći, ugodnim pijevom slatke
 zvuke u izobilju šalje s parnaske obale.
 Zar su tog muža dali Verona, Venuzija, Korduba, Sulmon 5
 Smirna, Okno, Teba, Bilbilis ili Askra?³
 Ne, već Trogir njim se diči, i istim njime
 blista negdašnji Dioklecijanov dom.
 No, tko je to? Zar ne znaš? *Valerij* je taj koji čelom
 visokim dotiče zlatne zvijezde na obje strane, 10

² Ovu i sljedeće dvije pjesme objavio je, bez prijevoda, Č v r l j a k, n. dj., s. 133, 136; ovdje tekst donosimo s nekoliko drugačijih čitanja.

rod plemenite krvi *Mazzarellija*,
Vrlinom znamenit i darom govora slavan.

7.

VD f. 60r.

De lacrymis Pridoevii in obitum Ioannis Lucari Mazzarellus

Funera dum defles LVCARI immatura IOANNIS,
Proh dolor, heu pietas, funera amara nimis,
Vidimus et flentes Parnasia numina, Musas.
Exprimis, en, lachrimas, culte poeta, deis.

O Pridojevićevim suzama u smrt Ivana Lukarevića, Mazzarelli

Dok oplakuješ preranu *Lukara Ivana* smrt,
jao, boli, oj, pobožnosti, smrt tu odviše gorku,
Vidjesmo gdje plaču i božanstva Parnasa, Muze.
Eto — i bozima, pjesniče vrsni, izmamljuješ suze.

8.

VD f. 60r.

**Ad Ioannem Pridoevium in obitum nobilis dominae Franciscae Papalis
Valerius Mazzarellus**

Franciscam pietas ardens ad sydera uexit,
Recta fides, probitas, et sine labe pudor,
Sed celebrem terris reddit Pridoeua Camena
Auspice quo uidet nomen ubique suum.

**Ivanu Pridojeviću, u smrt plemenite gospe Franciske Papalić, Valerij
Mazzarelli**

Francisku je žarka pobožnost uznijela do zvijezda,
prava vjera, poštenje i čednost bez ljage,
ali ju je slavnom na zemlji učinila Pridojevićeva Muza
pod čijim okriljem svoje ime vidi posvuda.

³ Aluzije na niz slavni antičkih pjesnika. Verona je rodno mjesto Katulovo, Venuzija Horacijevu, Korduba Lukanovu, Sulmon Ovidijevu, Smirna Homerovu, Okno (tj. Mantova, prema imenu osnivača) Vergilijevu, Teba Pindarovo, Bilbilis Marcijalovo, a Askra Hesiodovo.

9.

*VD ff. 57r–57v.***Ad Petrum Lucium patricium spectataeque uirtutis iuuenem de sororis obitu Sebastianus amicus**

QUID caussae est, tacita uideo te mente loquentem,
 Musa malum sileat quod mea, Petre, tuum,
 Cum fundant alii uersus et iusta sorori
 Lilia, quam secto stamine Parca tulit?
 Sic tecum: »Quam uana mihi, Fortuna, uideris, 5
 O, quam me fallit sermo, Sebaste, tuus!
 Qui nulli ex nostris iactas te cedere amicis
 Siccine amas nostrae uincula amicitiae?
 En mala nostra gemunt alii te nempe silente,
 Solus Apollineo tune furore cares? 10
 Cum socius nostro deberes esse doloris,
 Capta quidem somno tunc elegia tua est.«
 Sed te perque animam, per charae fata sororis
 Deprecor ut ducas otia nostra boni
 Talis neue tuam subeat sententia mentem, 15
 Petre, tuus quoniam uerus amicus ego.
 Accipe quin caussam nostraeque silentia Musae
 Ne damna: soleo namque dolere malis.
 At cineres postquam et uersus conspeximus ultro,
 Nostra tum libuit claudere sponte chelim. 20
 Non mihi caussa fuit lachrymabile scribere carmen,
 Sed grates laeto corde referre Deo.
 Immo fui quondam miratus ualde poetis
 Qui fleuere dolor certe ubi nullus erat,
 Forti animo fratrem ac magno lenire studentes 25
 Germanęque obitum plangere; uiuit enim
 Nulla ubi sunt mentis fastidia, nulla senectus
 Nulli ubi sunt morbi, debita nulla necis,
 Illic uirginea laetatur septa caterua
 Et ueris caeli gaudet in arce bonis. 30
 Illic iam fruitur Christo sine fine marito,
 Et consanguineis utilis illa foret.
 Ac ne sim saluus si non felicior illa est
 Cui cunctae mundi dote darentur opes,
 Quin licet et claro et sapienti iuncta fuisset 35
 Et sobolem dignam se genuisset ea,
 Certa lege tamen subeunda pericula tandem
 Mortis erant quoniam nemo perennis homo.

Ad superos nec forte choros euecta fuisset
 Dignum forte nephas esset adorta Styge. 40
 Quare age, da lacrymis finem et deuota Tonanti
 Dona refer cuius gestit amore soror.
 Et mihi, si tecum officiis certare reliqui,
 Parce precor, mentis non fuit iste dolus.
 Esse tibi in claris rebar uirtutibus ingens 45
 Praesidium quibus es natus, amice, bonis.
 Iam uerum ut fatear, dulcis fuit illa dierum
 Lucia qua affinis facta propago Deo est.

Laus Deo optimo maximo 1587

Portio qui nostri Vincentius optima cordis,
 Doctus uirque bonus, perlegat ista, rogo.

Petru Luciću, patriciju i mladiću uzorite vrline, prijatelj Sebastijan, o sestrinoj smrti

Koji je uzrok, vidim da u sebi govoriš šutke,
 što moja Muza, Petre, šuti o tvojoj nesreći,
 dok drugi sipaju stihove i ljljane, kako zaslužuje
 sestra, koju je odnijela Parka, presjekavši nit?
 Ovako ti govoriš sebi: »Srećo, kako se ispraznom činiš, 5
 o, kako me obmanuo, Sebastijane, govor tvoj!
 Hvališ se da ne zaostaješ ni za jednim od mojih prijatelja,
 a tako štuješ spone našega prijateljstva?
 Gle — drugi nesreću moju oplakuju, a ti, eto, šutiš,
 zar samo tebe nije zahvatio zanos Apolona? 10
 Kad si morao biti dionik mojega bola,
 baš je tad elegiju tvoju shrvaio san.«
 Ali tebe i dušom i udesom drage sestre
 preklinjem da ne uzmeš počinak moj za zlo
 i da ti takve misli ne dolaze na um, 15
 Petre, jer sam ja iskren prijatelj tvoj.
 Poslušaj, stoga, o uzroku, i šutnju moje Muze
 ne osuđuj: moj je običaj biti zbog nesreće tužan.
 No, pošto sam promotrio prah i stihove k tome,
 tad mi je draže bilo odložiti liru. 20
 Razloga imao nisam žalobnu pisati pjesmu,
 već prije, vedra srca, zahvaljivati Bogu.
 Da, već se odavno čudih poetama
 koji su plakali tamo gdje ne bijaše nikakvog bola.
 Htjeli su tješiti brata snažna i silna duha, 25
 oplakivati sestrinu smrt — a ona živi,
 tamo gdje nema oholosti uma, gdje starosti nema,

gdje bolesti nema, ni smrtnoga duga;
 ondje se raduje okružena kolom djevica,
 i u nebeskom gradu veseli se istinskom dobru. 30
 Ondje već užije Krista, supruga u sve vijeke,
 i srođnicima može ona od koristi biti.
 Pa ne bio zdrav ako nije sretnija ona
 nego da dobije sva blaga svijeta u miraz.
 Jer, makar za slavnog i mudroga udata bila, 35
 i rodila potomstvo dostojno sebe,
 ipak bi svakako morala iskusiti pogibelj
 smrti, jer nijedan čovjek vječan nije.
 A možda i ne bi uznesena bila među zborove višnje,
 možda bi je zadesio grijeh dostojan pakla. 40
 Stoga hajde, okončaj suze i višnjemu podaj
 pobožne dare, u ljubavi prema njemu izgara ti sestra.
 A meni, ako se nisam s tobom u dužnosti nadmetati htio,
 molim, oprosti; to nije bila namjerna obmana.
 Mislio sam da u slavnim vrlinama imaš snažnu 45
 zaštitu, u dobrima za koja si, prijatelju, rođen.
 I, da ti istinu kažem, sladak bijaše onaj dan
 kada je Lucija postala Bogu blizak rod.
 Slava Bogu, najboljemu i najvećemu, 1587.
 Vincencij, koji čini najbolji dio mojega srca,
 učen i valjan muž, molim, neka pročita ovo.

10.*VD f. 89v.***Ad excellentem grammatices professorem Iacobum Veronensem**

Me tua fama tibi deuinxit et inclyta uirtus;
 Nec tua quippe minus Calliopaea lyra.
 Ergo, precor, graciles non tristi fronte Camoenas
 Suscipe, et Vranii sic memor esto tui;
 Parua tibi sunt haec, dominus nec munera serui 5
 Despicit; hic sat dat, qui dare plura nequit.

Vrsnome profesoru gramatike Jakovu iz Verone

Mene je tebi privukla tvoja slava i glas tvoje vrline,
 a ništa manje i lira tvoje Kaliopae.
 Stoga, molim te, tanahne Kamene primi ne namrštena čela,
 i tako se sjećaj svojega Vranija;

to je za tebe malo, no gospodar ne prezire darove roba; 5
dovoljno daje taj koji više dati ne može.

11.

VD f. 62v.

In detractorem superiorum carminum

Quid toruo aspiciens oculo carmenque modumque
Nequicquam uersus, inuide, dente premis?
Parce sacros lacerare modos uatemque benignum,
Munera parce pii conscelerare Dei.
Quid furis? Aeternum stabunt decus orbis et urbis 5
Tragurii. An tristi dente oculoue ruent?
An tuus iste oculus nequam, dens nequior illo est?
Cum putri, ut ualeas, erue dente oculum!

Protiv kritičara gore navedenih pjesama

Što mrkim okom gledaš i pjesmu i metar,⁴
pogotovo stihove, zavidniče, što uzimaš na zub?
Kani se napada na sveto pjevanje, na dobronamjerna pjesnika,
kani se kaljanja darova presvetom Bogu.
Čemu taj bijes? Uvijeke će stajati ukras svijeta i grada 5
Trogira. Hoće li pasti zbog oštrog oka ili zuba?
Zar je to tvoje oko zločesto, a zub od njega zločestiji?
S trulim zubom, da ozdraviš, izvadi i oko!

12.

VD f. 87r.

Ad peregrinum virum nobilem Traguriensem Petrum Lucium. Idem Gaudentius

Qui priscis quaecumque latent, studiose, libellis
Miranda aetherei colligis acta uiri,
En, Petre, macte animo, Luciorum digna propago,
En imitere, pius quae legis atque colis!

⁴»Gore navedene« jesu u VD prepisane (na f. 62r) pjesme Frane Linjičića sv. Ivanu Trogirskome i Djevici Mariji.

Izvrsnome mužu, trogirskome plemiću Petru Luciću, isti Gaudencije

Sve što se krije po drevnim knjigama, učenjače,⁵
sva divna djela nebeskog čovjeka, brižno skupljaš;
evo, Petre, živio, Lucija dostojni izdanče,
evo, nasljeduj ono što pobožno čitaš i štuješ!

13.

VD f. 64v.

Antonio Verantio episcopo Agriensi Tranquillus

Iam mea non Helicon, iam non Parnassia laurus,
Non turba Aonidum Phoebos comitata sororum
Plectra mouent solitas nec dant in carmina uires.
Sed tu si praesens grata adspiraueris aura,
Non modo Pierios superabo uertice colles, 5
Verum ego cigneis uolitabo per aethera pennis.

Antunu Vrančiću, biskupu egerskom, Trankvil

Već ni Helikon, već ni parnaski lovor,
ni kolo aonskih sestara praćeno Apolonom
ne pokreću moje strune, ne daju, kao prije, snage za pjesme.
No ako ti budeš tu, i nadahneš me dragim dahom,
neću tjemenu nadvisiti samo pijerske brijege, 5
već ću na krilima labuda poletjeti eterom.

14.

VD f. 63r.

**Ad reverendum patrem fratrem Symonem Rosam paginae sacrae
magistrum optimum prouincialemque Delmatiae dignissimum**

Sic sibi stelligeri me seruet rector Olympi
Accipiatque meas, qui iuuat, aure preces.
Si forte hesternum saeuus te audisset Apella,
Nil melius uerbis diceret esse tuis.

⁵ U naslovu se spominje »isti« Gaudencije, dakako, zato što su Gaudencijevo djelo pjesme koje u kodeksu prethode.

Tam bene doctiloquus reseras arcana Tonantis 5
 Vellis et ab labili mente uagante notas;
 Hinc Sophiam miramur sacram et dogmata, teque
 In fidei flores dicimus esse Rosam.

Velečasnom ocu bratu Simonu Rosi, vrsnome magistru teologije i dostojnom provincijalu Dalmacije

Neka me za sebe sačuva vladar zvjezdanog Olimpa,
 i neka on, pomagač, uhom primi moje molitve.
 Da te slučajno jučer čuo prgavi Apela,⁶
 priznao bi da nema ničeg boljeg od tvojih riječi.
 Tako dobro, vješti govorniče, odrješuješ tajne Gromovnika, 5
 i iz povodljiva nestalnog uma uklanjaš greške;
 otud se divimo svetoj Mudrosti i naucima, i
 zovemo te Ružom među cvijećem vjere.

15.

VD f. 85r.

Ad proceres Tragurienses

O, quid agis, genitor? Natum da discere clarae
 Dogmata virtutis sacraque iura Dei.
 Nam bene ni fuerit virtute exulta iuuentus,
 In dedecus patriae cunctaque damna ruet.
 Ergo quia, o proceres, uirtus est prima iuuentae 5
 Ars præceptoris, cernite quid sit opus.
 Matthaëus Desseus Ragusinus

Trogirskim prvacima

O, roditelju, što činiš? Daj da sin upozna
 nauke slavne vrline i sveto Božje pravo.
 Jer, ako mladež ne bude u vrlini uzgojena dobro,
 učas će postati sramota domovine, štetu doživjeti svu.
 Stoga, prvaci, jer je prva vrlina mladeži 5
 učiteljevo umijeće, vidite što treba činiti.

⁶»Apella« ili »Apelles« poetska je metonimija za Židove, prema stihu Horacijeve satire 1, 5, 100: »credat Iudaeus Apella«.

16.*VD f. 89v.***Ad admodum illustrem d. Petrum Lucium dignissimum Tragurii patricium**

O Petre, Tragurii quem exoptes esse magistrum,
 Cuique fauere uelis, mos tuus ipse docet.
 Illi namque faues semper, qui, Petre, fauore
 Est dignus; prudens sic homo quisque facit.
 At meret ante alios Michael hunc, credo, fauorem 5
 Grisogonus; per te hic ergo magister erit.
 Verum Grisogono quod praestas, hoc mihi praestas,
 Nos igitur grates reddimus ambo tibi.

Tibi tuisque virtutibus addictissimus Michael Racetinus.

Vrlo uzoritom gospodinu Petru Luciću, dostojnome trogirskom patriciju

O, Petre, koga ti želiš kao učitelja u Trogiru,
 i na čijoj si strani, pokazuje sam tvoj karakter.
 Jer uvijek si na strani onoga tko je, Petre, dostojan
 naklonosti; tako čini svaki razborit čovjek.
 No, prije svih tu naklonost zaslužuje Mihael 5
 Grisogono; stoga, po tebi će on postati učitelj.
 Nego, što daješ Grisogonu, to daješ meni;
 stoga nas oba zahvaljujemo tebi.

Najveći štovatelj tebe i tvojih vrlina, Mihael Racetin.

17.*VD f. 85v.***Familiares ad Gagallum Gallum**

Gagale Galle, thesis proponitur, en, agitanda.
 Hic tua res agitur, Gagale Galle, uide.
 Nam si defueris nunc, Gagale Galle, periculum est
 Ne tua uirtutis, Gagale, fama ruat.
 Ergo age, Galle, tuum nomen famamque tuere, 5
 Namque aliter Galli nec tibi nomen erit.

M<atthaeus> D<esseus> R<agusinu>s.

Prijatelji Gagalu Galu

Gagale Gale, teza je zadana, evo, pretresti je treba.
Ovdje se o tebi radi, pazi, Gagale Gale.
Jer ako ovdje omaneš, Gagale Gale, postoji
opasnost, Gagale, da propadne tvoje vrline glas.
Hajde sad, Gale, obrani ime svoje i slavu,
u suprotnom nećeš više nositi ni ime »Gal«.

5

M<atej> D<esseus> D<ubrovčanin>

18.*VD f. 86v.***Nobilis Iacobus Grauisius praeceptor publicus reverendo Sebastiano a Lege, cui Traguriensi**

Hoc ego tuque sumus, sed quod sum non potes esse
Tu quod es ex populo quilibet esse potest.

Plemeniti Jakov Gravizij, gradski učitelj, štovanome Sebastijanu a Lege, građaninu trogirskome

To smo i ja i ti, ali što sam ja, ti ne možeš biti
a što si ti, može biti bilo tko na svijetu.